

Előfizetési árak:

Egész évre	12 frt.
Félévre	6 "
Negyedévre	3 "
Egy órára	1 "
— Egyes szám 4 kr. —	

Kiadóhivatal:
Pleitta Fer. Pál könyvnyomdája
Nagybecskerek, Uri-utca 276. sz.,
hová az előfizetések és a lap
szétküldésére vonatkozó felszo-
lamások intézendők.

TORONTÁL.

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI NAPILAP.

Szerkesztőségi iroda:

Nagy-Becskek,
Zápolya-utca 1-ső szám,
hová a lap szellemi részét, illető
minden közlemény intézendő.

Hirdetések

a kiadóhivatalban fogadtatnak el.
Azonkívül az összes hirdetési
irodáknak.

Megjelenik mindennap,
vasár- és ünnepnapok
kivételeivel.

A hetvenéves Jókai.

Nagybecskerek, február 20.

Az élő magyar költők legnagyobbika ma 70-ik születésnapját ünnepli.

Monarkikus államokban hivatalos ünnepet szokás csinálni az uralkodó születése napjából. A magyar irodalom ugyan köztársaság, mindazonáltal kétség és vita nélkül elismeri koronátlan fejedelmének Jókai Mórt.

Méltó és helyes, hogy azon a napon, midőn a mi nagy öregünk betölti hetvenedik életévét, a magyar lapok homlokán, a politika izetlen mindennapi kenyere helyett az ő neve ragyogjon.

A nagy szellemek csaknem kivétel nélkül vulkanikus természetűek, alkotásaik létrehozásával fölemésztk magukat.

Bámulatos adománya az a jó istennek, hogy ime Jókai Mór, a ki egész életén át, szüntelenül emberföltött, teremtő munkát végzett, az emberi kor e határzónáiban is csorbátlan testi, lelki épség, dugszdag alkotóképesség zavartalan, tevékeny birtokában van.

Azok a nemzedékek, a melyeket a magyar szellem, magyar nyelv édes anyatejével ő dajkált fel, jórészt már nem is élnek s ő mind maiglan ugyanazzal az ifjonti pazarsággal osztogatja kifogyhatatlan kincseit a még jövő generációknak.

Valóban még itt a földön részesévé vált Jókai Mór a halhatatlanságnak.

Megadott neki meglátnia dicsőséges életerős megtestesülését mindazoknak a magasztos, nagy és szent eszméknek, a melyekért egyforma rajongással buzogott a pelyhes állu ifju s most a virágzó agastyán.

Mindenféle kalobotnikának az a legmagasabb eszménye, a mit a legnagyobb magyar gondolkodó „Végrendelet“-ében tejjája felírásául hagyott meg: „Eszméim győzedelme legyen emlékjelem.“

Irodalmi és politikai eszméinek diadala zenitjén mily magas önérettel szemlélheti ez a nagy szellem, imádott nemzetének hatalmas szárnyalásu haladását, mikor öntudata jogos büszkeséggel sugallja, hogy ebben nagy része vala.

Szép ez a Jókai hetven esztendeje: felüeli a nemzeti újjáébredés, a létért való küzdelem s a békés győzelem nagyszerű korszakát.

Es ezek az évek soha sem képezték a „múló időknek hasztalan sokát“. Ha valaki, bizonyára Jókai minden órának leszakasztotta virágát s nem hervadó koszorút kötött belőle magának, nemzetének.

Sajátságos, de nem leverő hangulatot kelt annak látása, hogy itt közöttünk él, jár kél, dolgozik egy itt feledett hőrsza a nagy időknek.

Jóságos, tiszta szemei álmodozó me-rengéssel siklanak át kicsinyes, nekünk annyira fontosnak tetsző küzdelmeink fölött. S a ki lelkében hordja az istenségnek ama legnemesebb részét, a költészetnek egész bűbajos világát, szíve magyar gyökerénél fogva elválaszthatatlanul ide van kötve, ehhez a mi nyüzsgő mikrokozmoszukhoz.

Alázatos szívevel adunk ma mindannyian halát a gondviselés ajándékáért, mert hiszen él bennünk a hír, hogy az nem csak a mi koszorusunknak, hanem a magyar nemzetnek vagyion szánva.

Nem alkuszunk a végzettel, csak azt kívánjuk, hogy ajándékában legyen méltóan, fejedelmi módon bőkezű s munkás, alkotó évek hosszú során át tarisa meg Jókai Mórt még élve halhatatlannak.

Orvosi kamarák.

Nagybecskerek, február 20.

A belügyi miniszteriumban elkészült az orvosi kamarák szervezéséről szóló törvényjavaslat és Perczel miniszter azt rövidesen a képviselőház elé terjeszti. Az ország orvosi kara és mindazok, akik érdeklődnek az ország legintelligensebb osztálya iránt, örömmel üdvözik e javaslatot, mely azt jelenti, hogy az orvosi kar tekintélye növekedni fog és immár lesz egy testület, a mely orvosaink érdekeit megvédi. A törvényjavaslatot nagy vonásokban itt ismertetjük.

Az egymáshoz közelebb eső megyéket csoportosítva ugyanott, a hol most az ügyvédi kamarák vannak, lesz az új orvosi kamaráknak székhelyük. Azonkívül Budapesten a budapesti orvosi kamarán kívül szervezik majd az országos orvosi kamarát, a mely az érintkezést az egyes kamarák között fentartja és egyik főfeladata lesz, hogy az egyes orvosi kamarák által felvetett és az összes kamarák által megvitattott eszméknek propagandát csináljon, másrészt azonban az orvosokat megillető kérdésekben a belügyminiszter felkérésére mint tanácsadó testület szerepeljen. Ebbe az országos orvosi kamarába az ország összes kamarái két-két tagot választanak, a mely kamara azután saját kebeléből választja meg elnökét. Ez által lesz a magyar orvosi karnak egy oly választott testülete, a mely a leghivatottabb lesz csakugyan arra, hogy

A „TORONTÁL“ TÁRCZÁJA.

Kezdő szerelmesek.

Írta: Bede Jób.

I.

Tamás tizennégy évesnek látszott, valóban azonban tizenhat éves volt, mikor az öreg Kajetán, a tánczmester a városba megérkezett és sorra járta az uriasabb házakat, ilyenforma beszélgetéseket tartván:

— Kérem alássan, a ki tánczolni nem tud, kérem alássan, a mai világban nem boldogulhat, tessék elbinni. Tánczolni muszáj tudni, kérem alássan. Példát mondok: Ismerik uraságodék Kelemen Jónást, azt a részeges atyafit, ugy-e? Na hát kérem alássan ez a Kelemen Jónás igen derék, tanult ember volt valamikor, ügyvédi diplomája is volt s az irodája jól ment. Azonban szerelmes lett egy uri leányba, de ez a leány nem szeretette őt, tulajdonképpen azért, mert Kelemen nem tudott tánczolni. Aztán Kelemen bánatában inni kezdett és sohase házasodhatott meg.

— Az igaz, sohase házasodott meg, — hagyták helyben.

— Vagy, kérem alássan — folytatta Kajetán — mondok egy másik példát Berág Mariról, a ki csak azért kapott grófi férjet, mert gyönyörűen tánczolt. Tánczozal kérem alássan mindent meg lehet nyerni, szívet, vagyont, dicsőséget, mindent; táncz nélkül azonban semmit, de semmit, tessék elbinni.

Az öreg Kajetánt leültették és szívesen fogadták, a gyermekes mamák különösen. De az apák is gondolták:

— A leány a táncziskolába fog járni, a mamája elkíséri. Ezalatt az ember egy kicsit szabad.

S a mamák ábrándoztak.

— Istenem, táncziskola lesz. Hallani fogom, hogy trallalázik a tánczmester s visszaemléke-

zem a régi, gyönyörű világra, mikor még a kőrmagyart tanultuk és a hajunkban virág volt mindennap.

S rögtön, azonnal bediktálták mindenütt a gyermekeket, a fiukat is, a leányokat is.

— Csak ügyeljen, édes Kajetán — közökdtek a felteleteknél — ügyeljen, hogy a gyermekeim jó kolonba jussanak, a jobb családok gyermekei közé ossza őket, édes Kajetán...

— Tudom, kérem alássan, — így felelt — én nagyon ügyelek, meitőztat majd megelégedve lenni, el se is megyek növendékeket keresni, csak az uri családokhoz, tessék csak bizalommal lenni, kérem alássan.

De nehéz volt ám mégis az öreg Kajetán dolga, mert felnöttebb leányok, tizennégy és tizenöt évesek, ha jól gondolom, tizenhat és tizenhét évesek is voltak a növendékek között. Különösen vidékről, a kis falukból kerültek ők, egy-egy birtokos ur, a ki későn gondolkozik a világról, a tiszteletes urak továbbá és a tanító urak adták be a leányaikat egy hónapra, míg a táncztanítást tart, elhelyezven jó családoknál óvatosan. Ők is nagyon bizalmatlanok voltak és hangoztatták:

— Kérem, vigyáznai tessék, leányomat hozzá illő kolonban tanítsa.

Ezekért Kajetánnak sokat kellett járni a városban, nagyobb fiukat keresni, kik a vidéki kisasszonyokkal egy kolonban tanuljanak.

Igy el kellett aztán menni Tamásékhoz. Bár Tamásék a város uri családjai közé nem tartoztak, de mert Tamás gimnáziumba járt, ő helyet foglalhat az uri leányok kolonjában.

Az öreg Kajetán óvatosan hozta szóba a dolgot Tamáséknál.

— Nincs nekünk — mondta a Tamás apja, a ki szegény badogos volt — nincs nekünk ahhoz módunk, hogy tánczra taníttassuk Tamást.

— De kérem alássan — kezdte elülről az öreg Kajetán — a ki tánczolni nem tud, kérem alássan, a mai világban nem boldogulhat. Példát mondhatok, kérem alássan...

— Ugy, ugy — felelt a Tamás apja — azonban módunk nincs. Megköszönjük, hogy e két hónapban, míg vakáció van, nem kell Tamásért idegenbe küldeni a pénzt, itthon ülhet.

Vegre is az öreg Kajetán nagyon meg volt akadva. A tiszteletesék leányainak kolonjába kellett még egy fiu.

— Hát kérem alássan — nyögte nehezen — nem kerül az sokba, én szeretem a szegény embert, isten neki. Küldjék csak el Tamást a táncziskolába, én jóakarójak vagyok, táncz nélkül a mai világban egy művelt ember nagyon hiányos ember. Majd kedves badogos ur csinál a feleségemnek két zsírbugrét és rendben leszünk.

Parolába csaptak erre s megvolt az egyezés, hogy Tamás eljár a tiszteletesék leányainak kolonjába.

II.

Tamás, mondom, ekkor tizennégy évesnek látszott, holott már tizenhat éves volt. De tizennégy évesnek látszott, mert szegény Tamás nagyon fejtelten, beteges fiu volt. A mióta emlékezik az életére, mindig nyomoruságos vala az, kérem, Tamásnak még valahányszor esős idő járt, mindig vékony talp volt a cipőjén s ez átalázott. A gimnáziumot ugy kellett járnia, hogy elemi tanulókat tanítson és sok gondnal volt ő telve, nagyon sok nehéz gond volt a gyermekfiun, mert ránehézedik az élet napigondja kegyetlenül és akaratosan. Láttak önök ilyen félnék diákokat, kopott kabátban, kik álmodozva járnak az utcán s kiknek ábrándjaik a délibáb fátlyával vannak fődve. Minden, a mi szép, a mi ragyogó, az övék ám, csak hogy távol van a fátlyól mögött, míg itt körülötük hideg és nyirkos levegő. Tamást kicsinosították és a táncziskolába küldték.

Itt a táncziskola a műkedvelő társulat színházában, a nagy teremben. A falak főtve vannak tündéri alakzatokkal, napsugárból és romantikus mesékből való leányokkal. Az ablakokon átál is fény árad s a nyári ragyogás ve-

a belügyminiszteriumnak segédkezék a közegészségügy javításán s főleg, hogy figyelemmel kísérje, felszámolja és ki is vigye a közegészségügy államosítását.

Az orvosi kamarának tagja minden orvos, aki az illető vármegye területén működik. A hivatalos orvosok, a megyei, városi, községi és körorvosok szintén tagjai az orvosi kamarának, amennyiben praktiszt folytatnak. Természetesen a közegészségügy államosítása után, amikor a hivatalos orvosokat el fogják tiltani a magánpraktisztól, a hivatalos orvosok megszűnnek majd a kamarák tagjai lenni.

A kamara az orvosokat nyilvántartja, a letelepedő orvos köteles diplomáját a kamara elnökségének bemutatni. (Eddig az orvos a megye közigazgatási bizottságának mutatta be diplomáját.)

A kamara költségvetését önmaga állapítja meg. A tagdíjat a kiadásokhoz mérten határozzák meg.

A kamara tisztségét három évre választja. A tisztségük új a választhatók.

Ezek az általános határozatok. Akik a kamarák elvi ellenségei, azok épp azért ellenzik a kamarák szervezését, mert szerintük a kamara egy olyan szintelen intézmény lesz, amely megalakulva, évenként közgyűlést tart, azt bankettel megünnepeli és ezzel a kamara egy esztendő működése be van fejezve. Hogy ez mennyire nem áll, legcsattanósbabban bizonyítja a törvényjavaslat második része, amely a kamarák fegyelmi hatáskörével foglalkozik. Minden kamara választ egy fegyelmi bíróságot, amely a kamara elnökének vezetésével fog itélkezni mindazon ügyekben, amely orvosi kizárás ügyekben eddig kizárólag csak a bíróságok itéltek.

A bírósági tárgyalások előtt az orvosokból álló fegyelmi bizottság fog itélkezni, tehát az orvos eljárás felett első sorban az orvosok fognak itéletet mondani, amely az orvosi kihágás vagy vétség minősége szerint 15—500 forint terjedhető pénzbüntetésből, vagy az orvosi diplomával való visszaélés súlyos esetén, amely visszaélés emberáldozatot is követelt, a pénzbüntetésen kívül a diplomától való megfosztásból is állhat. Időlegesen természetesen az orvosi gyakorlatról nem függesztenek fel senkit.

A kamara határozata ellen felelősséget nem van helye, a másodfokú fegyelmi bíróság: a királyi kuria lesz, amely végérvényesen dönt a fegyelmi ügyekben. A minimális büntetés nem felelősséghető.

A törvényjavaslat életbeléptetése előtt a miniszter rendeletet bocsát ki, amely azt a ne-

vezetes intézkedést fogja tartalmazni, hogy az orvosoknak nem szabad tudományukkal vásárt csinálni, illetőleg az újságokban nem szabad hirdetniük, ami nagyon gyakran a betegek félrevezetésére szolgált. Ez és több más apróbb dolog, amely manapság orvosaink mindennap elkövetnek — tisztelet a kivételeknek — kihágásnak lesz minősítve és mint ilyen, az orvosi kamara fegyelmi hatósága alá tartozik.

Mindaz egyeztetve meg fogja szüntetni az orvosok parazitatit és az orvosi kar sokszor meghurcolt tekintélyét egy csapással helyre fogja állítani. Mindentől eltekintve, már e czélból is szüksége van az orvosi karnak kamarákra, amelynek ellenségei nagyon hamar, mihelyt belátják majd az új intézmény életrevalóságát, jó barátivá fognak válni. Az a rendszeres igazgató, amely a hivatalos és nem hivatalos orvosok között hosszabb idő óta folyik, egy sztrájk érdekében, amely mindenre jó lesz, csak nem az orvosi kar reputációjának emelésére és érdekében — táptalására, egyszerre meg fog szűnni, mihelyt lesz hely, idő, ahol az orvosok megnyilatkozhatnak.

A törvényjavaslat 1896. január 1 én lép életbe; a szervezési formátásokra négy hónap idő van hagyva, úgy hogy 1896. május elsején, tehát a millenniumi ünnepségek megünnepítésakor a modern közegészségügy egyik elsőrendű intézménye is meg fogja kezdeni működését.

HIREK.

Tájékoztató.

Február 21—24. Országos vásár.
Február 23. A lövészetek bálja.
Február 24. A nagybecskereki kaszinó közgyűlése.
Február 24. Az iskolagyermekbarát segélyező egyesület közgyűlése.
Február 24. A nagybecskereki betegsegélyező egyesület közgyűlése.
Február 26. A kaszinó dalárda vigestélye.
Március 2. A magyar olvasókör estélye.
Március 10. A nagybecskereki szőnyeggyár közgyűlése.
Március 12. A Szlavianszky-tervezett hangverseny a színházban.
Május 16—19. Országos vásár.

A gőzfürdő naponta reggeli 5 órától nyitva van nők részére kedden és pénteken délután.

— **Kinevezés.** Rónay Jenő főispán a bánlakai közsegi irnokai állásra Kotál Józsefet nevezte ki.

— **Közgyűlés.** A nagybecskereki betegsegélyező egyesület e hónap 24 én délután tartja rendezési közgyűlést az Ellmerfele vendéglőben.

tődik a parketre, a hol ime sorba állanak a párok.

Tamás jár a tánciskolába a tiszteletesek leányainak kolonijába. Ő a nagyremei tiszteletes leányának parjaul jutott, az első lépések megtanulása után.

A nagyremei leány magas alakú, rózsás leány volt, messze nező ábrándos szemekkel. A szemek csodálatosan épen olyanok voltak, mint a Tamás szemek. Így ők egymáshoz nem szólhatnak, nem beszélhetnek egymásnak, csak olyanformán, hogy masfelé nézzenek beszéd közben, legtöbbször pedig a táncterem padójára, vagy az ablakok felé, hol a szelid nyári ég látszik. Mert ha egymásra néznek, önmagukat látják s ez zavart okozna, a mi táncztanulás közben tiltva van.

Az egész eleinte ennyiből állott.

Az öreg Kajetán a remei leány elé vitte Tamást is így szólott:

— Ime kisasszony, az ön tánczos.

— Igen, — felelt a leány.

A többi négy párt is bemutatván, Kajetán egyet tapsolt s a tánciskolai négy hegedős lassu, végtelenül lassu és tagolt tempóban rá kezdte a mazurt.

Ügyetlenül ment a dolog. Tamás életében ekkor érintette először egy leány derekát és szédült e miatt, míg az arca föllángolva sugárzott, miként egy megihletett poéta valamely gyönyörű költemény alapszóját találta volna meg.

Ugy lehet, másokkal is hasonló baj volt, mert Kajetán felhagyta a zenét.

— Batran, új uram, fiam — buzdította őket Kajetán — batran kisasszonykaim, „senki sem esz meg“.

A táncztanár szokott mükifejezése volt az „nem esz meg“, mire a növendékek kissé bátrabbak lettek. S mert Tamás volt a legolcsóbb tanítvány, Kajetán odament, elvette tőle a remei leányt és a középre állott.

— Így, barátim — szól — így átfogni a derekát, szorosan, el nem éreztem. Kisasszonykát közelebb kérem. Így megfogni a má-

sik kezét. Magához szorítani, most egy . . . trállá lá lá lálalá.

Azzal elindult és tempóban, csöndesen vé gigtánczoltatta a termen a leányt.

Aztán visszavitte Tamáshoz s vele hozta a középre.

— Trállá lá lá lálalá . . .

Ah! mi ez? Valamely kábulat, mely elviszi a fiut. Rózsákkal telt világban keringnek. A leány, az első leány közelsége, lehellete, a haja, a keze . . . s hozzáfőződve röptül vele. Aztán a zene szól s ismétődik újra az egész.

Istenem, már alkonyodik, a tánczóórának vége van, holnapig kimennek a teremről. Már szótlanul egymáshoz és valóban beszélnek egy-két szót:

— Mit tesz most? — kérdi a fiu. — Mit csinál ilyenkor odabaza?

— Én — így felelt az — a kertben járok egy keveset.

— Az kedves lehet, a kert.

— Igen, az kedves.

Lássak az uton, a hol hazafelé mennek, világosabbnak látnak mindent mint eddig és zörrenéseit a nyári estnek jobban hallják és szíveikben sejtelmek ébrednek, édesek és mégis bánatosak.

Tamás nem alszik, mert ébren van az álmában. Trállá, lá, lá, lálalá . . . hallatszik a zene és ő tánczol a leányval.

III.

Másik éjszaka sem alszik Tamás és újra szól a zene és újra tánczóra van. Már a waltzereket járják és a csárdásokat és a gyors polkakat. Azonban sejtetni, igyekezni kell, a táncztanításnak vége lesz, a nyár elmúlik s már a tiszteletesek egyre egymásután érkeznek, hogy rokonaiktól hazavigyék leányaikat.

Az öreg Kajetán elindul fölészni a tanítási díjat és meghívogat hord szét a balra, a szép Kajetán-bárr, melyen igazi ragy zenével és teljes pompával szabadon fognak tánczolni a növendékek. Viszik a színházba a virágfüzereket, odabaza fehér, rózsaszínű és halványkék ruhákat varrnak, a fiuknak fekete, melyen ki-

— **Két megbízás.** Az igazságügyminiszter dr. Szász István kumáni körorvost a nagybecskereki kir. törvényszék területén, dr. Magyar Károly nagybecskereki gyakorló orvost pedig a nagybecskereki kir. törvényszéki fogháznál felmerülő orvosi teendőik ellátására bizta meg.

— **Üngyilkos korcsmáros.** Nagyikindáról írják: Rossmann József, akinek a vásártér körül volt kis korcsmaja, e hónap 16-án reggel 6 órakor forgópisztolyal agyonlőtte magát. A szerencsétlen háromszor lőtt; mire hozzá tartozói besiettek, meg volt halva. Három levelet hagyott hátra. Egyet sógorának, a másikat, amelyben tette okául anyagi zavarokat és családi perpatvart hoz fel, gyermekeinek, a harmadikat pedig a rendőrkapitánynak. Ebben az utóbbiban kéri, hogy holttestét ne bontsák fel.

— **Farkas Menyhért szabadlábán.** Farkas Menyhért, a „lottoarany“, mint nekünk Szegedről írják, az odaváló csillagbörtöntől tegnap kiszabadult ötödik évi rabság után. Farkast a batyja várta a börtön előtt. Nagyszámú kiváncsi nép gyűlt egybe, hogy a lottokirályt megnézhesse, de ez azonnal kocsira szállt, a vonathoz hajtattott és Aradra utazott.

— **A kaszinó dalárda vigestélye.** Említettük volt, hogy a nagybecskereki kaszinó derék dalárdája e hónap 26-án, kedden este, vigestélyt rendez a kaszinó termeiben. Az estély műsorát, amely most érkezett hozzáak, itt adjuk közre:

1. Thern Karoly: Bájós boldogság, éneklő a dalárda.
2. Lányi E.: Jó Pannikám, éneklő a dalárda.
3. Egy báltrendező keservei, vig szavaltat, előadja Kovács Sandor.
4. Szentirmai Elemér: Mókázó nóták, előadja a dalárda.
5. „Adám első imádsága a paradicsomban.“ Magánbarmas, éneklők Nocker, Wegling és Neumann urak.
6. Kossóvits M.: Chinai influenza szerenád, éneklő a dalárda.

— **A magyar kör estélye.** Lásas buzgalommal dolgozik a nagybecskereki magyar olvasókör vigalmi bizottsága, hogy a kör márczius 2-iki estélyének sikerét minden irányban biztosítsa. A bizottság ülései szinte permanenszabán vannak s tüneményes a kedv, reményteljes tevékenység, amely ezeken az üléseken a sikert biztosító intézkedések egész legióját gyártja. A vigalmi bizottságnak sikerült rendező bizottságot Nagybecskerek fiataljainak színe javával — százharmincz a rendezők száma — kiegészíteni, a petrezselymet tehát, ami szepeink

vágott könnyű kabátokat szabnak és gallérokat keményítenek.

Tamásnál ellenben nem készülnek s csak annyi az egész, hogy a Tamás apja két plébánosgrét fenyesít, mely Kajetánnak jár a táncztanításért. A balra Tamásra, Kajetánnak nincsen szüksége, hisz az összes kolonok együtt lesznek és vendégek is jönni fognak.

— A bában — szól a remei leány Tamáshoz — a bában nagyon sokat fogunk tánczolni, ugy-e?

A terem ablaka úgy lehet homályos volt már, vagy a Tamás szemek könnyezett, míg felelte:

— Nem, én nem jöhetek a bába. Mi lesz en velem, Tida?

— Oh, jöjjön el, okvetlen, hisz bucsuzni is kell, a bál után hazavisznek.

— Én magától nem bucsuzom — felelt reszeketve a fiu, — el nem bucsuzhatom, hisz én meghalnék.

— Valóban így van — sóhajtott a leány.

Es sirt ő is, sirtak mindaketten, míg az utolsó tánczóórán hazafelé mentek, Tamás lefelé az utcán és Tida föl a felső ut felé.

. . . Mégis meg volt a bál és a bál után Tildát szekerre ültették s a szekér ment a remei országút felé, porfelleg között.

De a hídán lassabbn ment, a hogy ez szokás is, de meg is állott aztán.

Mert tui felől a víz partjáról egy kendő jobogása látszott és a kendő aztán eltűnt a víz örvénye fölött keringve, mint egy bolond pillangó . . .

Tamást kifogták és hazavitték, életre kel-tették.

Az öreg Kajetán már megkapta a bögréket s ezért szigorúabban beszélt:

— Ez egy beteglelkű fiu, kérem alássan, az én táncziskolám miatt kérem alássan eddig ilyen dolog elő nem fordult, mert én csak az uri családokból csinálom a kolonnt, kérem alássan, de szerencse, hogy meg nem halt, majd hasznát veszi a táncznak, kérem alássan.

körében a béli parketten különben sem áru-
dik, a magyar kör estélye százharminc rendezőjének tánczkedve teljesen ismeretlen fogalom-
törpiti. A hangversenyen, a mi a tánczestély bevezetője lesz, Lauka Gusztáv, Szmaassenka Ernő, Jokly Irma, Nocker János, Neumann Mór és Osztie Andor működik közre. Meg lesz tehát minden ingrediencia, ami az estély látogatónak mulattatásához és szórakozásához szükséges. Az estély részletes műsorát legközelebb ismertetjük.

— **A bajazzo tragédiája.** Szegény de jókedvű vándorkomédiás volt Szabó Kálmán. Ősmerte sok falu népe, a gyerekek pedig mindig nagyot nevettek eredeti arczfoltorain és azokon a tömérdek pofonokon, a melyeket játékközlésben kapott. Tudott kézen tánczolni, fejten állni, ugrani, maszni és egy állóhelyen annyi kést és villát nyelt el, a mennyit egy év alatt sem tudott volna elemészteni. A szegény bajazzo mókáinak most már örökké vége van. Bajazzórúhában utnak indult a nagy hidegben Szeged felé, de a hóvihár az országuton utóérte, a hol, mint nekünk írják, megfagyva találtak.

— **Tisztujtás táncmulatsággal.** Módosról írják, hogy az odaváló kaszinó e hónap 16-án tartott tisztujtó közgyűlést, amelyen Csávossy Belát elnöknek, Zsiros Józsefnek, Kossa Endrét másodalelnöknek, Horváth Zoltánt jegyzőnek, Demkó Ferenczet háznagynak, Grób Ferenczet pénztárosnak és Osztie Andrást könyvtárosnak választották meg, rendkívül sikerült estély követte, amelynek igazán kedélyes, fesztelen jellege a régi módosi mulatságok fényét idézte vissza. A szép mulatságon, amelyen hajnalig tánczoltak, jelen volt Módos és környéke egész intelligenciája. A hölgyek közül ott voltak:

Asszonyok: Brocs Gyuláné, Biró Jakabné, Bucsek J.-né, Boncs Viktorné, Demkó Ferenczné, dr. Ernst Lajosné, Grób Jenőné, Hirsch Antalné, Jenovay Zoltánné (Ittebe), Mihajlovits Miuinné, Palmay Emiline, Reisz I.-né, dr. Tauszig Izidorlé, Zsiros Jozsefné stb.

Leányok: Eugéle Eleonora (Szárca), Reisz Aranka, Szakmeister Margit (Bóka), Szoboszlai Iren (Kudna), Zsiros Margit stb.

— **Leány-szöktetés.** Nagykikindáról írják: Egyszerű történet, a minő gyakran elő fordul nálunk. Ladaity Dusan helybeli fiatal szerb legény halálosan beleszeretett a csinos kis Vajdies Szimilyaba. A leányka és a fiatal ember gyakran találkoznak a tánczon; míg végre a múlt héten, e hó 13-án, a táncz után hiába várták haza a kis Szimilyát — eltűnt. Atzónáztak Mokrinba, Bogossavlyev Vitához. Nem sokáig tartottak azonban a szökevénynek pásztortörái, mert másnap az apa a rendőrségre futott, a melynek megkeresésére a járási szolgabíró meg az nap visszahozta a szökevény leányt.

— **A kidobott irnok ur.** Skandalum történt. Ho? Szabadkán. Egy pofon és sikerült kidobtatás a szerb lögyet bajban, amelyen Tauszig Zsó törvényszéki irnok ur is ott volt és hazafias epeömiesbe esett, mikor — a csárdást hantak. Duhongót és káromkodott. Aradszky Lukács földbirtokos csitította, hogy ne haragudjék olyan nagyon a csárdásra, hiszen többen vannak a balban, akik nem haragszanak rá. Erre az irnok ur pofon ütötte Aradszkyt, az irnok urat pedig kidobta a béli publikum.

— **Pópa és tanító.** Rakoviczáról írják, hogy az odaváló néptanító összeveszett a gör. kel. piébános-sal, annyira, hogy el is ütölgelték egymást. Temesmegye közigazgatási bizottsága fegyelmi vizsgálatot rendelt el a tanító ellen.

Táviratok.

Országgyűlés.

(A képviselőház ülése február 20-án.)

Budapest, febr. 20. (A „Torontál” eredeti távirata.) Amit tegnapp Albrecht főherceg halála miatt és a készülő szocialista-tüntetés hírére abban hagytak, na végre megselekedtek a honatyák: elfogadták Endrey Gyulának azt az indítványát, hogy a képviselők adják oda egy napi diurnumokat az inségesekeknek, meg pedig az Urányi Imre módosítása szerint ne-

csak Hódmezővásárhely, hanem az egész ország inségeseinek. S habár az indítványt, már csak azért is, mert ellenzéki ember tette, még az ellenzéken is egyértelműen helyeselték, még sem ment annak elfogadása szó, sok, nagyon sok szó nélkül. Az ellenzékiek egész sora hitte, hogy egészségének tartozik vele, ha elfogadó szavazatát bő lére eresztve megokolja, ami nem esett meg anélkül, hogy, ha már beszélnek, egynehány igazságtalan rekrimiciót is vagdossanak a kormány fejéhez. Így történt aztán, hogy Hock János, Helfy Ignác, Herman Ottó, Bartók Lajos, Polónyi Géza, Papp Elek, Apponyi Albert gróf és Sima Ferenc beszedei a kormányt és a partját is felszólásra bírták. Bánffy báró miniszterelnök, Wiassics Gyula és Perczel Dezső miniszterek meg Bessenyei Ferencz reflektáltak az ellenzéki vádaskodásokra. Végül aztán megszavazták a segélyt.

Albrecht főherceg halála.

Budapest, febr. 20. (A „Torontál” eredeti távirata.) Bécsből telegrafálják: A király Cap-Martinból való eljövetelekor Faure Felixnek, a francia köztársaság nőkének köszönetét küldte az ott tartózkodása alatt való barátságos viselkedéséért. Faure meleghangú részvétáviratban felelt.

Budapest, febr. 20. (A „Torontál” eredeti távirata.) Berlinből telegrafálják: Vilmos német császár hadiparancsban tudatta Albrecht főherceg halálát, nyolcz napi gyászt rendelve egyszersmind a tábornoki kar és az elhunyt főherceg német ezredének tisztjei számára. A temetésre katonai küldötség megy a német fővárosból Bécsbe.

Budapest, febr. 20. (A „Torontál” eredeti távirata.) Arcóból telegrafálják: A közönséget ma először bocsátották Albrecht főherceg megtekintésére. Az elhunyt főherceg hült tetemeit bebaizsamozás után holnap teszik ravatara.

Budapest, febr. 20. (A „Torontál” eredeti távirata.) Bécsből telegrafálják: A király ma fogadta Hohenlohe főudvarmestert, aki előterjesztést tett a temetésre vonatkozóan. A király az udvar és a tábornokok élén, az eddigi megállapodás ellenére, gyalog megy a temetés alkalmával a kapuczinus templomba.

Wiassics az inségesekért.

Budapest, február 20. (A „Torontál” eredeti távirata.) Wiassics miniszter élénk érdeklődéssel kísérvén a vallásalap nagy kiterjedésű alföldi uradalmi mellett nyomorgó munkásnép helyzetét, ma rendeletileg utasította a püspökladányi uradalom felügyelőségét, hogy addig, míg legközelebb az óriási kiterjedésű birtokok berletei letelnek, a jelenleg házi kezelés alatt álló fölábirtokból mintegy ezer holdat a nyomorral küzdő munkásnép közt legméltányosabb módozatok mellett oszszon ki, egyuttal tegyen javaslatot az általa nos munkásnyomor enyhítésére nézve.

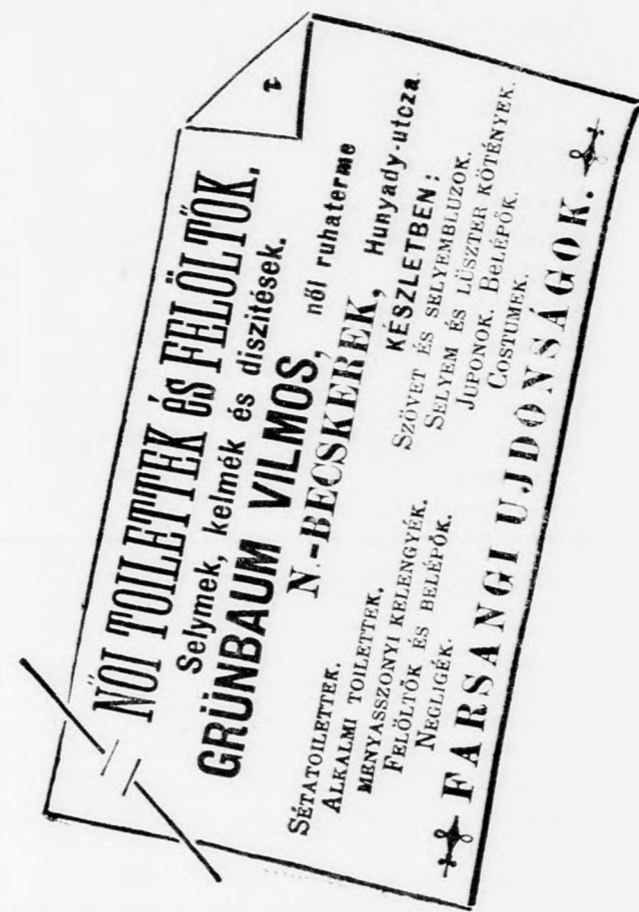
Páratlan felsűtés.

Budapest, február 20. (A „Torontál” eredeti távirata.) Egy detekuv abban a pillanatban fogta el azt a vakmerő betörőt, aki az elmúlt éjjel öz. gróf Károlyi Gyuláné palotájába hatolt, amikor a betörés alkalmával ellopott haromzei forintos gyémántübevalót akarta egy egyszerűletben eladni. Rögtön kocsiba ült a megcsipett betörővel és a főkapitánysághoz hajtattott vele. Míg a detektiv a főkapitányság lepcsőjén előre haladt, a betörő nesztelenül visszacsompolgott s a kapuhoz érve, ugyanazon a kocsin, amelyen a detektiv a főkapitánysághoz vitte, elő-

kelő nyugalommal elhajtattott. A rendőrség lázas igyekezettel kereste és találta meg azt az ismeretes botot, amelylyel a szökevény betörő nyomát tüheti.

Felelős szerkesztő: Dr. Brájler Lajos.
Helyettes szerkesztő: Kabos Berlián.

Nyiltter.*

* Az e rovat alatt közlöttékért nem vállal felelősséget a szerk.

Hirdetések.

178. szám 1895.

Árverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a periaszi kir. járás-bíróság 1894. évi 6429. és 26/895. számú végzése következtében Dr. Schlesinger Mór ügyvéd által képviselt Jovanovics Tima és Schlesinger és Polakovics czég javára Stettin Miha csemtai lakos ellen 244 fnt 60 kr s jár. erejéig foganatosított kielégítési végrehajtás utján lefoglalt és 426 frira becsült 3 lo, 7 unó, 1 kocsi, 2 juh, 1 szélrosta és 10 mm. kukoricából álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek ezen kir. bíróság 178/1895. számú végzése folytán 244 fnt 60 kr tőkekövetelés, ennek 1894. évi aug. hó 15. napjától járó 6% kamatai és összesen 75 friban bíróság már megállapított költségek erejéig Csemta község-házánál leendő eszközésére 1895. évi február hó 22-ik napjának d. e. 10 órája határidőül kitűztek és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérők becsáron alul is el fognak adatni.

Kelt Periaszon, 1895. évi január hó 30-ik napján.

Engl,

kir. bírósági végrehajtó.

(164-1.1)

693. sz. hk. 1893.

Alibunári főszolgabíróság

Idezés.

Novakov Julianna mint a Novakov-féle dobrieczai 519. számú házközösség ismeretlen tartózkodásu családtagja felhivatik, miszerint a házközösség megszüntetése céljából 1895. évi ápril hó 9-ik napjának d. e. 9 órára Dobricza község-házához kitűzött tárgyaláson vagy személyesen jelenjen meg, vagy Dondarszky Giga dobrieczai lakost mint részére kinevezett gondnokot közzeljáró képviselésre utasítsa, mert ezek elmulasztásának következményeit magának tulajdoníthatja.

Alibunárott 1895. évi február hó 11-én.

Horváth,

tb. főszolgabíró,

(169-1.1)

